

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ У КРАГУЈЕВЦУ			
ПРИМАЊЕНО: 24. 08 '10			
Орг. јед.	Бр. ј.	Прилог	Вредности
	2095		

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ

Нико разуман неће порећи чињеницу да је рад Правног факултета у Крагујевцу оптерећен тзв. афером „Индекс”. Правни факултет у Крагујевцу нити може нити жели да „побегне” од те афере и проблема који постоје у вези са њом. Управо за ту чињеницу је везана и уздржаност управе и органа Факултета у јавним реакцијама на гомилу неистина које се последњих месеци о Факултету и његовим наставницима пласирају у јавности од стране проф. др Марка Павловића и мр Зорана Чворовића. Међутим, како су у последњих месец дана проф. др Марко Павловић и мр Зоран Чворовић у медијима изнели, уз гомилу неистина, и низ најгрубљих монструозних квалификација („разбојничка банда”, „злочиначко братство”, „узурпација власти” и др.), као декан Факултета који је, у законом и статутом предвиђеном, поступку једногласно изабран за декана од стране Савета Правног факултета у Крагујевцу, обавезан сам према јавности да прекинем „ћутање” и откријем праву позадину и истину о тзв. „случају Чворовић” и „случају Павловић”.

1. Чињеницу судског поступка који се води у тзв. афери "Индекс" треба посматрати у контексту правне сигурности и правде. Од иоле озбиљног правника, а камоли од доктора и магистра права, очекује се да поштује уставну гаранцију претпоставке невиности оптужених у кривичном поступку, као и саму судску власт, тиме што се неће мешати у њено судовање. У потребу уважених колега да, користећи се методама људске и правне некултуре и дискредитације неистомишљеника, покушају извршити притисак на суд и да пресуђују пре суда, ја се нећу мешати. Све оне који су жељни спаљивања вештица на ломачи, молим за стрпљење до правноснажне судске пресуде. То што се мр Зоран Чворовић тренутно бави кривичним правом царске Русије не значи и да Србија у 21. веку треба да прихвати методе суђења Ивана Грозног или нацистичка начела о „муњевитој правди”. Бар би правни историчари требало да поштују стари правни наук да је „боље да сто кривих буде ослобођено него да један невини оптужени страда”.
2. Суштина проблема које Правни факултет у Крагујевцу има са проф. др Марком Павловићем и бившим асистентом мр Зораном Чворовићем, и онима чији су они експоненти, лежи у одбијању највећег броја запослених на Факултету да се он злоупотребљава за политичко-верско деловање, и нема никакве везе са афером „Индекс”. Тачније има, у мери у којој проф. др Марко Павловић и мр Зоран Чворовић покушавају да опструирају предузимање анти-корупционих мера утврђених од стране органа Факултета, а не обратно како покушавају да прикажу јавности.
3. Проблеми са проф. др Марком Павловићем почињу 2009. када је нова управа Факултета изразила своје неслагање са појавом да се научно истраживачки пројекат који финансира Министарство науке и који гласи „Правни систем Србије и стандарди Европске уније и Савета Европе” злоупотребљава у политичке сврхе. Наиме, проф. Павловић, бивши члан СРС и бивши посланик те странке, радикалнији и од самог Шешеља, у Зборнику радова са пројекта објавио је 2008. године чланак у коме је у виду анализе Устава Србије из 2006. године изнео читав низ „правно-политичких оцена” попут: „Реч је о Борису Тадићу, ошћийоознайом йоузданику евро-америчких крујова... Захваљујући свесрдној директної йройаіадној йомоћи йредсйавника ЕУ, Тадићева коалиција 'За евройску Србију' остварила је велики изборни усйех.”; „Пошйю је избеіла НАТО окуйацију, унйшйење наводної срйскоі милийаризма је имало да се обави изнуйтра, йреко невладиних оріанйзација – НАТО филијала,оодносно ййзв. цивилної сектйора.”; „У случају йодйексйта Усйава данашње Србије, йонајвише ради се о својеврсном йрисйанку на НАТО верзйју доіађаја из 1999...” (објашњење одредби о правима мањина); „Усйав Србије од 2006. је усйав йоражене државе, која се у неким

сејменшима – какво је веома важно поље националних односа – самојонижава и самоосакађује.“; „’владини’ и невладини денацификатори, подржани бесловесном масом кроаилолашничара међу Србима, свако настојање да Срби стигну на ноге своја ћириличној писма жијошу као српски улиранационализам (извикан и ситијмашизован на међународном нивоу)“; „Та изјава (похвала Венецијанске комисије предлогу Београдског центра за људска права – ПС) је ошкрила чињеницу да се прави извор идеје о регионализацији Србије налази изван Србије – у Савезу Европе, односно Евројској унији.“ (критика проф. Павловића одредби у Уставу о регионализацији, као денацификационих елемената Устава); „Покрајина Војводина (крајкоштрајна Српска Војводина из 1848. у Хабзбуршкој Монархији) није имало никакво историјско, ни географско ушемељење... Србијин уставошворац од 2006., ипак, није улазио у ишшање сушшине једне шворевине комунистичкој шопалишарној режима...“; „Кумулујући све верзије шолеранције, Србијин уставошворац је зашао у шерверзију шолеранције...Под шришиском шезе моншпруозној (НАТО) ашресора, уставошворац Србије од 2006. се шоввршао духовној и шопишичкој самоденацификацији, шушеш концевшша некаквој мулти-кулшурној друшшва...“; „Председница ’Хелсиншкој одбора за људска шрава’, нека С. Бисерко, овим шоводом је ’ошшужила’ Полишшиму за шовор мржње... На сајшшу ’Хелсиншкој одбора’(иншелекшшуално безвредне оршанизације са евро-америчким финансијским нашајањем, која шрешшдује да цензорски шшшцај у друшшву)...“; итд. Свако има право на слободу мишљења и изражавања, па и проф. Павловић, али је неприхватљиво и неморално да истовремено четири године добија од државе по 300 евра месечно за рад на пројекту усмереном на усклађивање правног система Србије са стандардима СЕ и ЕУ, а да истовремено те стандарде непрестано омаловажава. Но шта и очекивати од петиционашког „чуvara правног поретка СПЦ“, који себи допушта да патријарха Српског г. Иринеја јавно назива „убогим Чачанином“, „нишким племићем... који ће овај земни век завршити као српски Патријарх“, а да се истовремено међу колегама хвали како је „православни атеиста“.

4. Мр Зоран Чворовић је други протагониста злоупотребавања Факултета у политичко-верске циљеве. У последњих шест месеци није било јавног иступа мр Зорана Чворовића у политичко-верским стварима, укључујући сазивања конференција за штампу, а да није потенцирао своје својство „асистента Правног факултета у Крагујевцу“. Када су Ректор Универзитета и Декан Факултета јавно саопштили да су изнети ставови лични ставови Чворовића и не одражавају ставове Универзитета и Факултета, мр Зоран Чворовић им је запретио кривичним пријавама зато што су посетили патријарха српског г. Иринеја и тиме Чворовићу угрозили „слободу вероисповести“. Овај „борац за веру“, „чувар правног поретка СПЦ“ и „бранитељ владике Артемија и Симеона Виловског“ (нимало му не сметајући што се против Виловског води истражи поступак и што је расписана Интерполова потерница) срамно покушава да се прикаже као жртва хајке коју против њега спроводе Патријарх и Синод СПЦ преко појединих наставника Правног факултета у Крагујевцу, због објављивања књиге „Истина о владици Артемију“. Правни факултет у Крагујевцу се поноси добрим односима са СПЦ и чињеницом да је први правни факултет у Србији који је након Другог светског рата у свој наставни програм увео предмет црквено право, али та околност нема никакве везе са Зораном Чворовић и његовим политичко-верским деловањем. Зоран Чворовић има право на слободу вероисповести и може да мисли и говори шта жели, али и Правни факултет у Крагујевцу (или барем већина наставника и сарадника) има интерес да се деловање и ставови Зорана Чворовића ни на који начин, па ни индиректно, не доводе у везу са Факултетом. На пример: „Одлука Међународној суда шравде освешшава и акшуелизује шроблем смене владике Аршдемија у шопишичкој равни... Они који су на шшацин шпојединцима из међународне заједнице дали шлаву владике Аршдемија морају шосле кашашшрофалне и шрашичне шресуде МСП као и шпојединци у држави да шоложе одшворношш шред народом за

ово најкрућине национално мишљење.“ (Чворовић - конференција за штампу 26. јул 2010, Медија центар). Да нема никакве дилеме, и у најави конференције за штампу под називом „Одлука Врховног Суда Грчке у случају оца Симеона (Виловског) и стање у Српској Православној Цркви“, мр Зоран Чворовић се потписао као асистент Правног факултета у Крагујевцу. И ту се долази до последње тврдње Чворовића „да је афера 'Индекс' врх леденог брега свих корупционашких случајева у Србији, где да недвосмислено показује какво је стање у српском правосудју, органима тожења и другим надлежним државним органима“. Није потребна посебна памет да се види да је за Зорана Чворовића афера „Индекс“ само средство у политичкој борби и да је његов, као и његовог професора Павловића, прави циљ владајућа коалиција, коју би они да „позову на одговорност“ због Косова, односа према међународној заједници, реформе правосудја итд. На то је усмерено и прикупљање потписа на петицији (или боље рећи критику) која би се упутила министру просвете са захтевом да својим решењем врати Зорана Чворовића на Правни факултет у Крагујевцу, које треба да „кулминира“ конференцијом за штампу 9. септембра, баш на дан када у Уједињеним нацијама почиње расправа о предлогу српске резолуције о Косову.

5. Професор Павловић и бивши асистент Чворовић користе аферу "Индекс" и из крајње прагматичних разлога, односно како би, заменом теза, прикрили истину у вези са отказом који је потпуно законито добио бивши асистент Чворовић, након што га Наставно-научно веће није реизабрало за асистента. Тачно је да у извештају Комисије, који су потписали професори Марко Павловић, Сима Аврамовић и Мирјана Стефановска стоји записано да је колега Чворовић "најбољи правни историчар млађе генерације у Србији". Нека заинтересована стручна јавност сама процени да ли је „млад“ правни историчар човек који у 41-ој години живота још увек није докторирао. Да ли је „најбољи“ млади правни историчар у Србији, није на мени да судим. Чињеница је, међутим, да је на последипломским студијама од 1996. године, а на Правном факултету ради већ пуних 11 година (два пута је биран у звање асистента-приправника и једном у звање асистента). За 14 година бављења научно-истраживачким радом мр Зоран Чворовић је објавио укупно 5 чланака, и то искључиво у зборницима Факултета. Тачније, у протеклих 5 година објавио је један једини чланак, у часопису Правни живот 2009., али при том редакцији није пријавио да је реч о већ објављеном раду у факултетском Зборнику 2007., пошто је знао да редакција Правног живота не објављује већ објављене радове. Исти обмањујући механизам је користио и у пријави на конкурс, пријављујући рад „у штампи“ у Белорусији, не нудећи потврду о прихватању рада нити прилажући тај рад. Да зло буде веће, тај рад је нуђен као потпуно нови рад у 2010. години иако је у питању део његове магистарске тезе, а анализа тог непостојећег рада у извештају комисије састојала се из буквално преписаних делова Чворовићеве магистарске тезе. У току целог поступка избора асистента, ниједан члан Наставно научног већа није постављао питање активности Зорана Чворовића изван Факултета, осим самог Чворовића, који је и пре него што је расписан конкурс за избор асистента у медијима почео да ствара алиби за себе тврдећи како појединци хоће да га слома „на почетку каријере“ због изношења у јавности „безакоња на факултету, као и због безакоња у Цркви“ и да се спречи научни рад правног историчара „који ће одржавати научне везе са руским универзитетима“.
6. Мр Зоран Чворовић непрестано покушава да се прикаже као бескомпромисни борац за поштовање сваког правног поретка, реда, закона, правила, устава. Зачуђујуће је, при том, да се у сопственим стварима показује као „правни лаик“, кога не обавезују законске одредбе. Два примера. Књига „Истина о случају владике Артемија“ коју је приредио и издао мр Зоран Чворовић, заједно са мр Соњом Спасојевић, штампана је кршењем Закона о издавању публикација, чиме су издавачи учинили кажњиви прекршај (нема ЦИП каталошког записа, броја примерака, ИСБН броја, ознаке С с именом носиоца ауторског права). Друго,

потпуни је нонсенс који пласира мр Чворовић да му за реизбор нису били потребни никакви услови пошто је претходно изабран по прописима који су важили пре ступања на снагу Закона о високом образовању. Мр Зоран Чворовић је изабран у мају месецу 2006. године за асистента, а Закон о високом образовању је ступио на снагу у септембру месецу 2005. године.

7. Од увођења Болоњског процеса у Србији, наставно особље није више недодирљиво и подлеже оцени студената. Студентске анкете најбоље показују у којој мери су проф. др Марко Павловић и мр Зоран Чворовић „неомиљени и непопуларни“ међу студентима. Позиција проф. Павловића је вероватно таква зато што изводи наставу и испите из 2 обавезна предмета на првој години студија са изразито лошом пролазношћу студената на испиту. Вероватно и зато што инсистира да сваки студент који изађе код њега на испит мора да има купљену нову књигу чији је он аутор, а издавач физичко лице, његова супруга. Вероватно и зато што студенти не смеју да пишу ни концепт латиницом на испиту. Узгред буди речено, колегама Павловићу и Чворовићу не сметају латинични потписи на извештају за избор колеге Чворовића. Принципијелно, нема шта. Изнете чињенице су вероватно и мотивисале преко 300 студената прве године студија и Савез студената да се у фебруару 2010. године обрате Управи Факултета са захтевом да им се обезбеди још један испитивач из предмета које држи професор Павловић. У истој петицији, студенти су указали и на примедбе које имају на рачун непедagoшког, неколегијалног и некоректног односа који је према њима имају проф. Павловић и бивши асистент Чворовић на предавањима, вежбама и испитима (*„на овим предметима постоји константно мала пролазност, непоштовање болоњског процеса, увреде на рачун студената приликом испитивања, грубачији присиљни према онима који имају нову књигу професора за разлику од оних који немају испит, подгревање атмосфере из времена афере Индекс...“*). На жалбу проф. Павловића Ректору Универзитета у Крагујевцу да су негативни ставови студената и Савеза студената према њему и асистенту Чворовићу инспирисани од неких наставника Факултета, Студентски парламент Правног факултета у Крагујевцу је у марту месецу 2010. године донео одлуку којом је подржао Савез студената у борби да се на предметима проф. Павловића обезбеди још један наставник, истичући да су инсинуације проф. Павловића упућене Ректору *„неосноване и да је то само један у низу покушаја да се поменути професор обрачунава како са појединим професорима тако и са одређеним студентским групама“*.
8. Неизбор колеге Чворовићу за асистента није никакав преседан. Управо у време када већина наставника оптужених у афери Индекс није учествовала у раду органа Факултета (2007-2008), Наставно научно веће, укључујући и проф. Павловића, донело је одлуку да још двоје асистената (мр Ева Максимовић и мр Мирослав Милетић), по мом суду бољих од мр Зорана Чворовића, добије отказ, иако су били магистри и пред докторатом и то уз позивање на исте стручне разлоге због којих и Зоран Чворовић није реизабран за асистента. Закон о забрани дискриминације захтева да се према свима једнако поступа у истим условима.
9. Потпуна је неистина да је из неког посебног и тајног разлога укинута катедра професору Павловићу и тиме учињено „безакоње“ на Факултету. Нити је он власник те катедре, нити је само она укинута, већ је дошло до реорганизације катедри на Факултету у складу са Статутом факултета у склопу спровођења антикорупционих мера. Тако је њихов број са 8 сведен на 5, ради ефикаснијег функционисања, веће контроле рада наставника и сарадника и спречавања да један наставник буде и катедра и сам себи шеф и да сам себе контролише. Одлуку о реорганизацији катедри је донело Наставно-научно веће Факултета без иједног гласа против. При томе, потпуно су задржане постојеће уже научне области, чиме су испоштовани научна аутономија и досадашње активности наставника. Проблем је у томе што је годинама професор Павловић био самом себи шеф катедре, јер је био једини наставник на њој и за то примао новчану накнаду, а тога

више нема. У којој мери је одлука Већа била оправдана на најбољи начин показује управо конкурс за реизбор мр Зорана Чворовића. Пошто по статуту Факултета надлежна катедра покреће поступак избора и реизбора сарадника и наставника Факултета, катедра коју су сачињавали проф. Павловић и асистент Чворовић је упорно месецима опструирала расписивање конкурса за реизбор мр Чворовића (недавањем предлога), па је уместо да у складу са законом конкурс буде расписан још децембру месецу 2009. године, он расписан тек у мају месецу 2010. године након што је извршена реорганизација катедри.

10. Потпуна је неистина да се према проф. Павловићу предузима одмазда због његових ставова, од стране „актера афере Индекс“, у виду ангажовања још једног наставника на предметима које он држи. Користећи методу „држете вука“, проф. Павловић очајнички покушава да задржи сопствени монопол на одређеним предметима и спречи реализацију статутарне одредбе и обавезе коју је у процесу акредитације преузео Правни факултет у склопу антикорупционих мера, а која се састоји у ангажована најмање два наставника на сваком предмету. Грчевита борба проф. Павловића за сопствену недодирљивост (већ сам указао шта студенти о њој мисле) иде чак толико далеко да не преза ни од покушаја застрашивања других наставника који би се прихватили да обављају одређене активности на истим предметима као и проф. Павловић, укључујући и подношење кривичне пријава против угледног наставника другог факултета за злоупотребу службеног положаја тиме што је прихватио позив Правног факултета у Крагујевцу да се ангажује на правно-историјским предметима у летњем семестру школске 2009/2010. године. Колико далеко је проф. Павловић спреман да иде најбоље показује његово објашњење на седници Наставно научног већа у јулу месецу 2010. године зашто крши статутарне обавезе на докторским студијама на смеру за правну историју: *„...ове докторске студије – како се зову – нису направљене случајно да ми што имамо. Специфичне су апсолутно и направљене су по лицу творца, тј. ја правим за себе, иако да то не може нико да изводи. То је 'шоу за једног човека'. Ако мене скидаш, онда се тај програм брише, пошто ту има и ауторској права...“* Да неупућени читалац не буде у заблуди, реч је о 8 предмета које проф. Павловић жели сам да држи, а да при том не испуњава ни минималне услове да буде ментор на докторским студијама. Колики је то проблем види се и из чињенице да је Веће једногласно донело одлуку да више не уписује студенте за ужу историјско правну област.
11. Потпуна је неистина да на Факултету постоји „затворско братство“ које, иако у мањини, компактно доноси све одлуке, уз застрашивање других колега. Ако оставим по страни чињеницу да нико од наставника из афере Индекс није био у затвору већ су неки, не сви, били у притвору и наргументовану тврдњу да мањина (13) терорише већину (17), истина је да ни једна одлука Наставно научног већа у последње две године није донета прегласавањем по линији учесника и неучесника афере Индекс, укључујући и одлуку о неизбору мр. Зорана Чворовића. И проф. Павловић и мр Зоран Чворовић бесрамно прећуткују чињеницу да нити су сви оптужени наставници гласали против избора Чворовића (неки су гласали за избор), нити су сви други наставници гласали за избор. Колико проф. Павловић заобилази истини најбоље се види из чињенице да су на јулској седници Наставно научног већа присутни чланови једногласно (24 гласа) усвојили записник са претходне седнице Већа, који је садржао и одлуку којом је утврђено да је проф. Павловић неовлашћено обављао наставне активности на докторским студијама у школској 2009/2010. години, супротно општим актима Факултета, и да се оне не признају.
12. У којој мери ни најближе окружење проф. Павловића не верује у његове квалификације великог броја наставника Факултета показује и околност да је, у јеку напада проф. Павловића на своје колеге, ћерка проф. Павловића у јулу месецу ове године уписала прву годину Правног факултета у Крагујевцу. На велику жалост свих оних појединаца који би да укину Правни факултет у

Крагујевцу, како би неком другом створили простор, Правни факултет у Крагујевцу ни у прошлој ни у овој години нема никакве проблеме у упису студената на свим студијским програмима, и у том погледу спада међу најбоље факултете у Србији.

13. Иако проф. Павловић и мр Зорна Чворовић не верују правосудном систему Србије, ја и Факултет ће им пружити прилику да на суду докажу истинитост тврдњи које у медијима и на други начин износе.
14. Правни факултет спремно дочекује нову школску годину и учиниће све да својим студентима обезбеди да на сваком предмету буду макар по два наставника и да се акредитовани студијски програми реализују у свему у складу са законом и општим актима Универзитета и Факултета. Такође смо спремни да дочекамо и било који вид инспекције и контроле надлежних државних органа. Једино на шта нисмо спремни то је да станемо на путу повратка угледа и квалитета наше институције. Колегиницама и колегама са других факултета у Србији поручујемо да не наседају на јефтине политикантско-верске трикове поражених снага овог друштва које би да све затворе: и Крагујевац, и Шумадију, и Србију, и науку.

У Крагујевцу, 24. август 2010. године

ДЕКАН ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА У КРАГУЈЕВЦУ

Др Предраг Стојановић, редовни професор

P. Stojanovic